

ת"פ 45335/06/15 - מדינת ישראל נגד רחל משומר, מיכל שרעבי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 45335-06-15 מדינת ישראל נ' משומר ואח'
תיק חיצוני: 15191/2015

בפני	כבוד השופט שמואל מלמד
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. רחל משומר 2. מיכל שרעבי

החלטה בעניין הנאשמת 2

בפני בקשה לביטול כתב אישום כנגד הנאשמת 2, כטענה מקדמית לפי סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן ה"חסד"פ).

ב"כ הנאשמת טענה כי כתב האישום שהוגש כנגד הנאשמת דינו להתבטל נוכח הפגם שנפל בהתנהלות המאשימה. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה בין היתר עבירות כנגד שוטרים ועובד ציבור. בגין הארוע נשוא כתב האישום הוגשה תלונה למח"ש. במסגרת סמכותם, הוחלט על ידי מח"ש שלא לפתוח בחקירה והתיק נגזז מחוסר עניין לציבור. ב"כ הנאשמת סברה שיש מקום להגיש ערר והנאשמת נמצאת בהליכים להגשת ערר למח' עררים וללשכת היועמ"ש. במסגרת זכות הערר הקנויה לנאשמת. הערר לא הוגש בתוך 30 יום. לטענת ב"כ הנאשמת ניתנו ארכות בשים לב לחומר הראיות של מח"ש שצולם במהלך הפגרה. ב"כ הנאשמת טוענת כי טרם מוצו ההליכים של התלונה עד תום. בהתאם להנחיות פרקליט המדינה הנחיה מס' 2.18. על פי הנחיה זו, אין להגיש כתב אישום עד אשר מוצו ההליכים במח"ש, במקרה הזה מול ערכאת הערר. הרציונל של ההנחיה זו לשיטת ב"כ הנאשמת, שלא יתקיימו שני ההליכים מקבילים שדנים באותו עניין בפני מותבים שונים. בנסיבות אלו ביקשה ב"כ הנאשמת להורות על ביטול כתב האישום עד שיתקבלו החלטות בערר.

ראשית ב"כ הנאשמת כלל לא הפנתה את בית המשפט כיצד יש להתנהלות הנאשמת מול מח"ש כדי להוות התנהגות שערורייתית של הרשות המנהלית. איני סבור כי תיאום צילום יכול להוות התנהגות שערורייתית. העיכוב בהגשת הערר עומד לפתחה של הנאשמת ולא המדינה. די בכך היה כדי לדחות את טענות הנאשמת לבטל את כתב האישום.

גם לגופו של עניין אני סבור כי אין מקום להורות על ביטול כתב האישום.
עמוד 1

ב"כ הנאשמת הפנתה את בית המשפט להנחיה 2.18 להנחיות פרקליט המדינה. בסעיף 2 להנחיה נאמר:

"2. תכלית ההנחיה לאפשר תיאום בין רשויות האכיפה ולמנוע מצב שבו ביחס לאותו אירוע יתנהלו שני הליכים מקבילים ברשויות אכיפה שונות מצב שעלול להסתיים בדיבור של - הרשות בשני קולות, ובהמשך אף עלול להביא להחלטות שיפוטיות סותרות ולתקלות."

במקרה הנוכחי התקבלה החלטה לסגור את התיק ונשלחה לצדדים הודעה שהתקבלה ביום 04.06.15. כתב האישום הוגש לאחר מכן ביום 21.06.15.

סעיפים 4.4 ו-4.5 דנים בטיפול בתיק לאחר החלטת מח"ש וזכות הערר.

"4.4 בתום הטיפול מח"ש תדווח על החלטתה לגורמים הרלוונטיים וכן לתחנת המשטרה ממנה הועבר החומר למח"ש מלכתחילה. חומר הראיות הרלוונטי שנאסף על ידי מח"ש, יועבר לפי דרישה לתובע/פרקליט, בהתאם לכללים המקובלים.

4.5 על החלטות מח"ש ניתן להגיש ערר ליועץ המשפטי לממשלה בהתאם לסעיף 64 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982."

הנוהל אינו דן בשאלת מועד הגשת כתב אישום לאחר החלטת הגניזה ע"י מח"ש. וגם הוראות החוק בחדס"פ אינן מגבילות את מועד הגשת כתב האישום. כך שהגשת כתב האישום הייתה על פי דין.

יתרה מכך, הנוהל מפנה לאפשרות הגשת ערר לסעיף 64 לחדס"פ כאמור, על פי סעיף 65 לחדס"פ זכות העורר להגיש ערר בתוך 30 יום. במקרה הנוכחי לא הוגש ערר בתוך 30 יום. ב"כ הנאשמת כלל לא צירפה מסמך המעיד כי אושר לה הארכת מועד להגשת ערר. ואף מעבר לכך לא ברור ולא הוצג בכלל הודעה לתביעה כי בכוונת המבקשת להגיש ערר בצירוף ההחלטה להאריך מועד. כיצד זו התביעה הייתה אמורה לדעת כי בכוונת הנאשמת להגיש ערר ויש להשהות הגשת כתב האישום.

האם התביעה בטרם הגשת כתב אישום צריכה להמתין להודעה מהנאשמת כי בכוונתה להגיש ערר? ובמידה והתשובה על כך חיובית השאלה היא עד מתי התביעה אמורה להמתין?

נוכח התנהלות הנאשמת הזמן הרב שעבר מאז הודעת מח"ש ועד להגשת הערר אני סבור שאין מקום לבטל את כתב האישום. מעבר לכך אני סבור כי סעיף 149 (10) לחדס"פ לא נועד להביא לביטול כתב אישום בטענה של כוונה להגיש ערר למח"ש. דבר היכול לפתוח פתח כי בכל כתבי האישום בהם יש לנאשם טענה כנגד שוטרים. וכיוון שהרשות החוקרת היא תמיד המשטרה. בכל תיק נאשם יתייצב בבית המשפט יודיע על כוונתו להגיש ערר או להגיש תלונה כנגד שוטר זה או אחר ובכך תיסלל הדרך לביטול כתב האישום. דבר שדינו להידחות. עוד אציין כי אני סבור כי הנחיות פרקליט המדינה כלל אינן מתייחסות להליך הערר אלא להחלטה הראשונית של מח"ש.

סוף דבר, הבקשה לביטול כתב אישום נידחת, הנאשמת תשיב לכתב האישום במועד הנדחה.

מזכירות נא להודיע לצדדים תוכן ההחלטה.

ניתנה היום, ז' חשוון תשע"ו, 20 אוקטובר 2015, בהעדר
הצדדים.